

het nieuwe jaar mocht beginnen zonder van harte te kunnen vergeven.

„Laat 's kijken” — rekende Jet alweer, „hèb ik wel 'n vijand? nou ja, 'n paar in de klas vind ik niet zoo bar, maar 'k gun ze toch heusch alles goeds, ik geloof niet dat je dat „vijanden” noemen kunt — en —”

Als Jet niet zoo geklemd had gezeten zou ze zeker met een schok van de bank zijn opgewipt. Nu zat ze daar, ondanks haar schrik, roerloos tusschen haar massieve buurvrouwen. Ze was n.l. geschrokken van het feit dat ze heusch een vijandin had, tenminste iemand die ze plaagde zooveel ze kon, wier geduld ze tot het uiterste tergde, en wie ze nooit iets goeds of prettigs had toegewenscht.

Die „iemand”, die vijandin, was een leerares. Al wel twee jaar geleden had zij Jet eens erg verongelijkt, heel onrechtvaardig gestraft. Sedert had Jet „'t mensch” niet kunnen uitstaan, het haar nooit vergeven. De juffrouw had bovendien iets koels en hoogs in haar manieren, wat geen van de meisjes aantrok, vroolijke Jet allerminst. Onder haar lessen werd onnaspeurlijk gemompeld en gegiecheld, dat lokte om de zooveel keer een standje uit, waarnaar de meisjes met opgetrokken wenkbrauwen luisterden. Of *niet* luisterden, dat viel nooit uit te maken, want ze stoorden er zich niet in 't minst aan. Dezelfde echt vijandige geest heerschte in elke les van „dat gemeene mensch”. Opeens zag Jet 't vijandige van die verhouding, voelde het verkeerde; en meteen had zij spijt dat 't al zoo lang had geduurd, dat zij 't nooit als iets *ergs* had ingezien, zelfs niet wanneer Moeder en zij er wel eens over gepraat hadden. Nu was ook dat erge woord „vijand” er bij te pas gekomen en dat had haar alles duidelijk gemaakt.

Jet hoorde verder niets meer van de preek en gedachteloos zong zij het slotlied mee. Ze overlegde hoe ze het weer goed kon maken, nu gauw nog, in 't oude jaar.

Onderweg naar huis was ze ongewoon stil. „Ik kom dadelijk binnen”, kondigde ze aan toen de voordeur achter hen dichtviel. En zonder verderen uitleg liep ze naar haar kamertje en begon een brief. Met een kleur als vuur pende Jet het eene zijdje na 't andere vol, het was een eerlijke biecht aan de „vijandin” die geen uur langer vijandin mocht blijven. Als 't af was zou ze hem nog gauw....

„Jet-Jèt waar zit je?” riepen de broers.

„Ja-ja dadelijk!” en ze krabbelde verder, niet bedenkend dat ze toch netjes diende te schrijven aan een leerares. Ze had ook zooveel uit te leggen. 't Mensch mocht anders eens denken dat ze haar voor den mal hield. O nee. Zóó wou ze nu niet meer aan haar denken!

Vaders deur ging open en dicht, zijn stappen klonken op 't portaal.

„Kom Jet, ga mee”.

Vader kwam binnen en trok haar aan haar vlecht.

„Wat is dat nu voor 'n bevestiging op Oudejaar, en nog liefts in de kou”.

Zenuwachtig klapte Jet haar schrijfmap dicht. Dan morgen maar verder, de brief was nu toch bijna klaar, en de juffrouw had hem dienzelfden avond in geen geval meer kunnen krijgen. En... en... ja *God* wist dat zij al dat leelijke, hatelijke in 't Oude jaar wilde achterlaten en heel anders beginnen in 't nieuwe.

Het werd extra gezellig beneden in den grooten familiekring. Ze mochten allemaal opblijven, de kleintjes voor 't eerst; ze waren verrukt en heel niet slaperig.

Maar Jet voelde zich dien avond de gelukkigste van allen.

Den volgenden morgen las ze haar brief over in 't kille ochtendlicht van den nuchteren nieuwjaarsdag.

„Jet, kind, was je nou heelemáál...” prees ze zichzelf, „idióót sentimenteel! bespottelijk gewoon!” en ze scheurde het aandoenlijk epistel in kleine snippers.

Maar haar besluit blééf: geen vijand in 't nieuwe jaar!

Na de vacantie kon de juffrouw het mèrken in de klas.

